

[Finansministeren]

Med disse bemærkninger indstilles lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Finansministeren (Christophersen):

Jeg skal tillade mig for det høje ting at fremsætte:

Forslag til lov om bemyndigelse til optagelse af indenlandske statslån.

(Lovforslag nr. L 111).

Med nærværende lovforslag søger regeringen om bemyndigelse til optagelse af indenlandske statslån til et samlet beløb på nominelt 75 mia kr. netto. Lovforslaget er udformet som en bemyndigelse dels til at forøge den indenlandske statsgæld, dels til at refinansiere afdrag på og indfrielser af indenlandske statslån. Under ét bliver der dermed tale om en bemyndigelse til at forøge den indenlandske statsgæld med netto 75 mia kr. fra tidspunktet for lovens ikrafttræden.

Som led i regeringens bestræbelser for at forenkle statsadministrationen er bemyndigelsen udvidet til at omfatte nyudstedelser og forlængelser af præmieobligationslån, der hidtil har fundet sted med hjemmel i særskilte love. Dette nødvendiggør, at de særlige regler, der gælder for præmieobligationslån, er medtaget i loven. Regeringen agter dog ikke at udstede præmieobligationslån i større omfang.

På linje med den lånelov, der blev vedtaget i december 1982, er bemyndigelsen søgt som en nettobemyndigelse, da den centrale størrelse netop er statens nettolåneoptagelse og dermed ændringerne i statsgælden fremfor bruttolåneoptagelsen, der er påvirket af de valgte løbetider på statslånene.

Behovet for statslig låntagning må vurderes i lyset af skøn over de vigtigste likviditetspåvirkende faktorer, herunder især statens bruttokasseunderskud, udviklingen på betalingsbalancens løbende poster samt i den ikke-statslige nettolåntagning i udlandet. Under hensyntagen til den forventede udvikling i disse faktorer påregnes det, at den søgte bemyndigelse til at forøge den indenlandske statsgæld med 75 mia kr. vil kunne række et stykke ind i 1985. Set i lyset af, at regeringen kort tid efter sin tiltræden på baggrund af reviderede skøn over statsfinanserne måtte bede om en nettobemyndigelse på 100 mia kr., er det mig en glæde at kunne konstatere,

at det gennem tilrettelæggelsen af den økonomiske politik har været muligt at nedsætte størrelsen af nærværende bemyndigelse i forhold til den foregående.

Med disse bemærkninger, og idet jeg i øvrigt henviser til lovforslagets bemærkninger, tillader jeg mig at anbefale lovforslaget til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Anden behandling af lovforslag nr. L 42:

Forslag til lov om ændring af lov om social bistand. (Ændring af reglerne om hjælp til hjemmeboende handicappede børn samt ændrede regler om støtte til erhvervset af motor-køretøjer til personer med invaliditet).

(Fremsat 19/10 83. Første behandling 25/10 83. Betænkning 6/12 83).

Der var stillet 6 ændringsforslag i betænkning.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

*Forhandling***Torben Lund (S):**

Jeg skal gøre nogle enkelte bemærkninger om de ændringsforslag, der er stillet, og først vedrørende hjælpen til familier med hjemmeboende handicappede børn.

I den forbindelse synes jeg, det er tilfredsstillende, at socialministeren har opgivet den bemyndigelsesbestemmelse, som var fastsat i det oprindelige lovforslag. Selve bagatelgrænsen kommer nu til at stå i loven, og bagatelgrænsen kommer kun til at gælde for en del af de ydelser, der bliver givet efter bistandslovens § 48. Når man kan sige en del, er det, fordi der er tre meget vigtige undtagelser, nemlig tilfælde, hvor barnet har et vidtgående handicap, tilfælde, hvor der er tale om en kronisk lidelse, og endelig når det drejer sig om lavindkomstfamilier. Det er tre undtagelser fra bagatelgrænsen, som vi naturligvis er fuldstændig enige i.

[Torben Lund]

Jeg er glad for, at et enigt udvalg i betænkningen har fået fastslået, at begreberne vidtgående handicap og kronisk lidelse skal aftales med De Samvirkende Invalideorganisationer. Invalideorganisationerne har været nervøse for, at disse begreber skulle blive defineret for snævert, en nervøsitet, som man kun kan dele, men vi er tilfredse med, at det nu præciseres, at fastlæggelsen af begreberne skal ske efter forhandling med De Samvirkende Invalideorganisationer.

Jeg er også glad for, at regeringen har tiltrådt vores forslag om, at man ved lavindkomst skal forstå indkomster, der ligger under dagpengeniveau, men således at der bliver givet en dispensationsmulighed vedrørende højere indkomster i de tilfælde, hvor det efter en samlet behovsvurdering i den enkelte familie alligevel er rimeligt at se bort fra bagatelgrænsen. Man kunne vel her tænke sig den situation, at en familie pludselig står over for en større enkeltudgift, som dog er mindre end 2.400 kr., og hvor der kan være grundlag for at se bort fra højere indkomster end dagpengeniveauet; det er der nu adgang til efter den bestemmelse, der vedtages.

Vedrørende den anden del af lovforslaget, støtten til invaldebiler, vil jeg fremhæve det ændringsforslag, vi har stillet om at hæve lånerammen for disse biler fra 75.000 kr. til 85.000 kr. Jeg er sikker på, at det vil give et godt bidrag til at sikre, at modtagerne af invaldebiler også kan erhverve et passende køretøj. Det skal naturligvis ses i sammenhæng med, at salgsprovenuet i forbindelse med biludskiftninger nu kan anvendes til køb af en ny bil ud over lånerammen. Dermed kan man få regnestykket til at hænge sammen i forbindelse med biludskiftning. Da jeg forstår, at de radikale vil undlade at stemme i forbindelse med samtlige ændringsforslag, kan jeg vel tillade mig at formode, at vores ændringsforslag kan få flertal her ved anden behandling, og det er vi naturligvis meget tilfredse med.

Til sidst skal jeg blot fremhæve det sidste ændringsforslag, vi har stillet, nemlig om en forhøjelse af socialindkomstgrænsen fra 75.000 kr. til 100.000 kr. Det er et forslag, som er tiltrådt af regeringspartierne, og vi er naturligvis tilfredse med, at vi også får den del af vores ønsker igennem.

Alt i alt synes jeg, vi er nået til et ganske tilfredsstillende resultat, som betyder, at vi

ved tredjebehandlingen vil stemme for lovforslaget, naturligvis under forudsætning af, at de formodninger om tilslutning til vores ændringsforslag, jeg her har fremsat, holder stik ved den senere afstemning.

Lizzie Lichtenberg (KF):

Det konservative folkeparti giver tilslutning til de af ministeren stillede ændringsforslag. I stedet for at der gives en bemyndigelse til ministeren, fastlægges beløbsstørrelsen i loven således, at der kun udbetales hjælp, når merudgiften overstiger 2.400 kr. i løbet af et kalenderår. Hvis en familie har flere børn med handicap, skal udgifterne sammenlægges.

Endvidere er det præciseret i ændringsforslag nr. 2, hvem beløbsbegrænsningerne ikke gælder, nemlig personer, der i hjemmet forsørger et barn med et vidtgående handicap, personer, der i hjemmet forsørger et barn med en kronisk lidelse, og endelig personer, der i hjemmet forsørger et handicappet barn, og som ikke selv har midler til at afholde udgiften. Det vil sige, at kommunerne kan udbetale hjælp til merudgifter under 2.400 kr., såfremt de skønner, at familien ikke selv har midler til at afholde merudgifterne.

Vedrørende en forhøjelse af lånerammerne ved erhvervelse af motorkøretøjer kan vi stemme for socialministerens ændringsforslag, hvorefter rammen for støtte, der ydes som rentefrit lån, fastsættes i selve loven til 80.000 kr. pr. 1. januar 1984, samt for forhøjelsen af socialindkomstgrænsen, hvorefter pligten til at tilbagebetale lån vil ske med 20 pct. af den del af socialindkomsten, som overstiger 100.000 kr. Der gives således ikke bemyndigelse til ministeren, men beløbsrammerne fastsættes i loven, og med disse ændringer kan vi stemme for lovforslaget som helhed ved tredje behandling.

Henrik Toft (V):

Venstre kan støtte socialministerens ændringsforslag nr. 1, 2, 4, 5 og 6. Derimod kan vi ikke stemme for ændringsforslag nr. 3 stillet af socialdemokratiet.

Venstre har med sin tilslutning til lovforslaget gerne villet medvirke til en forbedring af de handicappedes vilkår inden for de bestående økonomiske rammer. Det stoler vi på der vil være mulighed for efter vedtagelsen

[Henrik Toft]

af de stillede ændringsforslag fra socialministeren.

Birthe Hansen (SF):

Vi vil stemme for socialdemokratiets ændringsforslag, men indstiller i øvrigt lovforslaget til forkastelse ved tredje behandling, og hertil vil jeg godt knytte nogle kommentarer.

Det gælder os alle, også den handicappede, at vi får del i en blanding af sorger og glæder i vort liv. Alle får vi, også den handicappede, pålagt større eller mindre byrder fra samfundet, men problemerne ved at have et handicap er alene den enkelte persons, medmindre man fra samfundets side fuldt ud kompenserer for dette handicap, hvad enten det er stort eller lille.

Når vi i SF desværre ikke har fundet fuld forståelse herfor, siger det meget om, hvilken prioritering de andre partier i Folketinget har foretaget, og det hænger vel sammen med de samme partiers lave prioritering af børn, arbejdsløse, folk på bistandshjælp og pensionister – tilsammen en stor gruppe, man lige så stille forsøger at manøvrere ud på et sidespor, uden at de har mulighed for at foretage et sporskifte.

Bagatelgrænsen, som man med dette lovforslag vil indføre i § 48, stk. 1, som en bagatelgrænse for hjælp til personer med hjemboende handicappede børn, skaber bestemt ikke tillid hos befolkningen til lovgivningsmagten. Ved særforborgens udlægning og bistandslovens indførelse var hjælpen til disse børn uafhængig af forældrenes indkomst; så gjorde tidligere socialminister fru Ritt Bjerregaard hjælpen afhængig af forældrenes indkomst, så ophævede de borgerlige partier afhængigheden af forældrenes indkomst, efter at der havde vist sig et flertal herfor i foråret 1982, og nu vil de samme partier indføre en bagatelgrænse. Ikke underligt, hvis forældre til disse børn ikke rigtig tør stole på politikerne. Netop den gruppe, regeringen vil ramme med denne bagatelgrænse, nemlig dem, der får det, regeringen kalder de utilsigtede tilskud, omfatter typisk børn i en truet social situation, hvor man uden en bagatelgrænse har mulighed for et klart forebyggende arbejde.

Når jeg læser i særundersøgelsen foretaget af sundhedsstyrelsen vedrørende § 48, stk. 1,

opdager jeg bl.a., at da man sidst indførte den økonomiske stramning af loven, var der 607 børn fra gruppen »utilsigtede tilskud«, der røg ud af systemet. Kun over for 30 af disse børns familier havde man mulighed for at sætte ind med rådgivning og vejledning, og det til trods for at ingen af disse børns familier har fået de utilsigtede tilskud uden en læges vurdering af lidelsens art.

Med hensyn til § 58's hjælpemidler ønsker SF en tilbageførelse af retstilstanden til tiden, før man tog socialindkomstbegrebet med ved beregningen af støtten til bl.a. invalidebiler, ligesom vi ønsker, at de organisationer, der repræsenterer de handicappede, får mulighed for at præge lovgivningen mere, end tilfældet er i dag. Så kunne man måske blive fri for disse evindelige lapperier og forandringer og forsøge at nå frem til en optimal lovgivning på handicapområdet.

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Nu kunne man godt forledes til at tro, at det var to nye love, der var tale om. Det er det ikke, det er arvegods, og specielt vedrørende invalidebiler vil jeg nok synes, at de to ændringer, der er tale om her, i allerhøjeste grad er en forbedring. Det synes jeg man skal holde sig for øje. Det, socialministeren ønsker, og det, som der i et bredt samarbejde i socialudvalget er givet udtryk for at man ønsker, er at få nogle love, som holder et godt stykke tid fremover, og som får rettet op på det, vi alle sammen godt ved var skævt, hvad enten det så har en historisk sammenhæng eller en anden.

Det var også rart, hvis man i fredags i sidste uge i Aktuelt havde fokuseret lidt mere på de forsøg, regeringen gør på at rette op på de skævheder der er i sociallovgivningen, for det synes jeg man skal tage med. Det drejer sig ikke om § 37 alt sammen. Jeg synes faktisk, at alle partier burde støtte socialministerens ændringsforslag, for de er et klart udtryk for et ærligt forsøg på at gøre nogle ting bedre.

Tove Niemann (FP):

Fremskridtspartiet er tilfreds med, at myndigheden er pillet ud af loven. Bagatelgrænsen hilser vi med tilfredshed, fordi den vil give mindre administration og absolut ikke vil ramme hårdt belastede familier, dvs.

[Tove Niemann]

familier med børn med vidtgående handicap og familier med en lav indkomst.

Ændringsforslag nr. 5, der indebærer en forhøjelse af socialindkomstgrænsen til 100.000 kr., betyder, at den del af lånet, der herefter skal tilbagebetales, forhøjes med 20 pct. af den del af socialindkomsten, som overstiger 100.000 kr.

Vi er også meget tilfredse med, at der nu i loven for tildeling af invalidebiler er indsat et begreb, der hedder funktionskriteriet.

Fremskridtspartiet vil stemme for de af socialministeren stillede ændringsforslag, men vil stemme nej til socialdemokratiets.

(Kort bemærkning).

Birthe Hansen (SF):

Af hensyn til de sagsbehandlere, der sidder ude i kommunerne, vil jeg meget gerne bede fru Tove Niemann om at udbyde, hvor forenklingen i sagsbehandlingen vil finde sted på grund af indførelse af en bagatelgrænse.

(Kort bemærkning).

Tove Niemann (FP):

I dette tilfælde udtalte jeg mig overhovedet ikke om sagsbehandlerne angående bagatelgrænsen. Jeg udtalte mig udelukkende om administrationen i kommunerne.

Aase Olesen (RV):

Jeg vil gerne tilslutte mig de talere, som herfra i dag har beklaget den siksakkurs, som folketinget har ført på dette område. Når CDs ordfører siger, at der er tale om at rette op på nogle skævheder, må jeg gå ud fra, at man er klar over, at det er de nuværende regeringspartier, som selv har været med til at fastholde nogle skævheder.

Allerede i maj 1982, da især venstre og konservative absolut skulle have ændret de regler, som var indført af daværende socialminister Ritt Bjerregaard, sagde vi, at man ikke skulle regne med os, hvis man bagefter i den anden situation kom og ønskede besparelser på dette område, og det agter vi at holde fast ved. Vi diskuterede i sin tid, i efteråret og foråret 1981, med socialminister Ritt Bjerregaard, om det var muligt at indføre en bagatelgrænse. Dengang var socialdemokraterne ikke parat hertil, men mente, at den ord-

ning, vi dengang lavede, var betydelig bedre, og socialt langt mere rimelig. Jeg mener, at vi meget langt måtte konstatere i løbet af 1981, at vi faktisk efterhånden havde fået en rimelig administration af ordningen, og vi var parat til at rette de skævheder, der måtte være tilbage. Dette sagde jeg allerede under behandlingen af det forslag, som de konservative og venstre dengang fremsatte, og det gik naturligvis på, om vi kunne finde en rimelig måde at definere alvorlige handicap på. Men det var ikke nok, for en bagatelgrænse vil under alle omstændigheder ramme folk, der er svage, hvis vi definerer lavindkomst sådan, som man gør nu her i ændringsforslaget. Jeg tror, der er mange lavindkomstfamilier, som vil blive ramt af en sådan bagatelgrænse, især fordi man nu med socialdemokratisk velsignelse går ind på at opfatte det med bagatelgrænsen på 200 kr. om måneden som en bagatelgrænse, der siger 2.400 kr. på et kalenderår. Jeg begriber ikke, at socialdemokraterne tør stemme for det forslag, når de ved, hvordan ikke mindst socialdemokratiske kommuner administrerer disse ting. Vi bryder os ikke om den bogholderibetragtning, der ligger i selve forslaget, og vi ønsker ikke at tage medansvar for det.

Jeg vil gerne i den forbindelse sige, at vi har faktisk lagt ryg til så mange besparelser med skiftende flertal herinde, at det åbenbart nu kan konstateres, at den eneste måde, man kan få et solidt flertal på for den slags småbesparelser, er ved, at vi melder pas. Det har vi så gjort, og derfor kan vi jo håbe i det mindste at få ud af dette her, at vi får et solidt flertal, som ikke vil ændre sig, uanset hvad regeringen hedder i 1984.

Vi vil i konsekvens heraf undlade at stemme til samtlige ændringsforslag og stemme imod loven ved tredje behandling.

(Kort bemærkning).

Henrik Toft (V):

Vi har nu fået fru Aase Olesens erindring om, hvad der foregik i maj 1982. Der er måske nogle andre, der husker lidt anderledes, og det skal være min korte bemærkning ved denne lejlighed.

(Kort bemærkning).

Torben Lund (S):

[Torben Lund]

Jeg forstår på sin vis godt fru Aase Olesens skuffelse og forstår også godt, at fru Aase Olesen er af den opfattelse, at regeringspartierne fører en siksakkurs på dette område, men den bagatelgrænse, der nu indføres vedrørende § 48, altså hjælp til handicappede børn i hjemmet, er en bagatelgrænse, som i virkeligheden betyder, at § 48 kan komme til at fungere efter det indhold, den oprindeligt havde. Det er jo sådan, at man undtager børn med vidtgående handicap, man undtager børn med en kronisk lidelse, og så holder man lavindkomstfamilier ude af bestemmelsen. Jeg kan ikke helt forstå, at det skulle ligge så fjernt fra det, fru Aase Olesen skulle kunne tilslutte sig.

Derudover lagde jeg også mærke til, at fru Aase Olsen behændigt undlod at kommentere de ændringsforslag, vi er kommet med vedrørende invalidebiler, og jeg forstår så, at fru Aase Olesen også vil undlade at stemme for de forbedringer, vi har foreslået på dette område. Jeg vil gerne spørge: hvad er begrundelsen for, at fru Aase Olesen ikke kan tilslutte sig en forhøjelse af lånerammen og en forhøjelse af socialindkomstgrænsen?

(Kort bemærkning).

Yvonne Herløv Andersen (CD):

Nu er gamle sandheder jo mager kost, og for de handicappede er det sådan set også ligegyldigt, i hvilken historisk sammenhæng de radikale undlader at stemme. Det, der er væsentligt nu, er, at vi får disse forbedringer af loven. CD er klar over, at vi har været med til at tage et ansvar for det her før, men det afskærer os så sandelig ikke fra at rette op på noget, hvis vi mener, det var forkeert udformet. Det gør vi gerne igen.

(Kort bemærkning).

Aase Olesen (RV):

Jeg mener ikke, hr. Torben Lund har ret i, at det, der foreligger nu, svarer til de intentioner, der oprindeligt var med besparelsen under den daværende socialdemokratiske regering. Jeg tror ikke, det havde været muligt på daværende tidspunkt for socialdemokratiet at acceptere en bagatelgrænse på 2.400 kr. i et kalenderår og så samtidig definere lavindkomst som dagpengesats. Der er lavindkomstfamilier med almindelige lønning-

ger, som meget vel kan blive meget hårdt ramt af det her. Det er muligt, at det ikke bliver tilfældet, og det må man jo så ønske de nuværende forligspartier til lykke med.

Så spørger hr. Torben Lund, hvorfor vi ikke vil stemme for forbedringen for invalidebiler. Jeg sagde, at vi undlod at stemme til samtlige ændringsforslag, fordi vi ikke bryder os om den bogholderibetragtning, der ligger i forslaget. Vi ønsker simpelt hen ikke at have et ansvar for dette lovforslag.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti kan gå ind for de ændringsforslag, der er henholdsvis stillet og tiltrådt af socialministeren. Vi er enige i, at man kan klare en bagatelgrænse på 2.400 kr. årligt, specielt når man tager i betragtning, at det ikke gælder de familier, hvor man forsørger kronisk syge eller svært handicappede børn, og familier, der har en lavindkomst. Vi er også enige i de grænser, der er sat ved indkøb af invalidebiler.

Socialministeren (Palle Simonsen):

Jeg vil gerne have lov til ved denne lejlighed at takke socialudvalget for det store arbejde, der er udført omkring dette lovforslag, og også for, at det nu trods alt ser ud til at lykkes at nå en bred politisk enighed, som løser op for mange af de problemer, der har været omkring bestemmelserne i lovgivningen for de handicappede.

Der er kommet mange følelsesladede bemærkninger både under første og anden behandling, og jeg skal ikke begynde at uddybe dem nærmere. Jeg tror, det er bedre, at vi prøver at abstrahere fra dem og sige: det, der er det afgørende, er, at der ud af dette nu kommer en lovgivning, som tilsyneladende kan blive en stabil lovgivning, efter at vi nu i årevis har diskuteret frem og tilbage, hvordan forholdene skulle være for de handicappede.

Jeg er enig med hr. Torben Lund i, at definitionerne af de tre grupper, som bliver undtaget fra bagatelgrænsen, nemlig personer med vidtgående handicap, personer med kroniske lidelser og folk med lavindkomster, er væsentlige. Jeg skal bare for en ordens skyld sige, at det har der for så vidt aldrig været nogen diskussion om, heller ikke da lovforslaget blev fremsat, og i det øjeblik vi taler

[Socialministeren]

dels om personer med vidtgående handicap, dels om personer med kroniske lidelser, må jeg sige, at kombinationen af de to definitioner bevirker, at det er svært at få øje på rettigheden af den kritik, som fru Birthe Hansen fra SF bl.a. kommer med i forbindelse med forholdet til de handicappede. Man kan naturligvis altid diskutere bagatelgrænsen i forholdet til andre, men i forhold til de egentlig handicappede er det svært at få øje på, at der skulle være nogen problemer overhovedet, fordi der jo på grund af disse undtagelsesbestemmelser ikke bliver tale om nogen bagatelgrænse for denne gruppe.

Når hr. Torben Lund fastslår om invalidebilerne, at regeringen har ført en siksakkurs på handicapområdet, kan jeg ikke undlade den bemærkning, at det er nu vist også socialdemokratiet, for regeringen præsenterede en forbedring af forholdene vedrørende invalidebilerne ved fremsættelsen af dette lovforslag. Om der skal knyttes yderligere forbedringer til, og hvor store de skal være, får vi en afstemning om senere, det er en anden sag, men der har allerede som udgangspunkt i regeringens forslag ligget en forbedring af muligheden for at få invalidebil og få støtte til invalidebil.

Alt i alt bliver konklusionen på dette, at uanset hvilket af de to ændringsforslag omkring lånerammen der vil få flertal her ved afstemningen, bliver tilbage et lovforslag, som retter op på de skævheder, der har været i forhold til de handicappede, som opprioriterer hjælpen til personer med vidtgående handicap og kroniske lidelser, og dette forslag får en bred politisk opbakning i folketinget, så vi på den måde kan få ro på dette område mange år frem i tiden. Det er i sig selv en meget lykkelig ting.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 3
vedtoges med 64 stemmer mod 59; 7 stemte hverken for eller imod.

Ændringsforslag nr. 4 betragtedes som

bortfaldet efter vedtagelsen af ændringsforslag nr. 3.

Ændringsforslag nr. 5
vedtoges uden afstemning.

Ændringsforslag nr. 6
vedtoges enstemmigt med 59 stemmer; 71 stemte hverken for eller imod.

§ 1 med de foretagne ændringer og § 2
vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 55:

Forslag til lov om ændring af forskellige sociale love. (Ændringer som følge af nye regler om social pension).

Fremsat 2/11 83. Første behandling 16/11 83. Betænkning 1/12 83).

Der var stillet 5 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 om *deling af lovforslaget* i 2 lovforslag:

A. Forslag til lov om ændring af forskellige sociale love m.v. (Ændringer som følge af